

בוגרים ומוסמכים

בשנת תשע"ו העניקה האוניברסיטה הפתוחה תואר ראשון ל-3,389 בוגרים ובגרות. 992 מהם סיימו את לימודיהם בהצטיינות ובהצטיינות יתרה. 34 סטודנטים נוספים סיימו חוג לאחר תואר. תואר שני הוענק ל-636 מוסמכים ומוסמכות. 119 מהם סיימו את לימודיהם בהצטיינות ובהצטיינות יתרה. 13% ממקבלי התארים והתעודות הצהירו שאין להם תעודת בגרות (לנתונים על מקבלי תואר ראשון ראו נספח ג; לנתונים על מקבלי תואר שני ראו נספח ה; לנתונים על תעודות הוראה ולימודי תעודה ראו נספח ו).

מדברי אבי שלום, שסיים בהצטיינות לימודים לתואר ראשון במדעי החברה והרוח, בטקס הענקת תארים, אביב 2016

אני חש התרגשות גדולה לעמוד כאן אחרי מסע ארוך ומפותל שכלל עשרות ממ"נים, הרצאות ומבחנים. אין לי ספק שתחושת גאווה וסיפוק עצומה על סיום התואר ממלאת את כולנו. אני רוצה לשתף אתכם בסיפור האישי שלי עם מוסדות הלימוד והחינוך, שלא היה ממש סיפור אהבה.

בכיתה י', ולאחר סיום תשע שנות לימוד, המערכת לא החזיקה מעמד והחליטה לוותר עליי. מובן שלא לפני שנאמר עליי המשפט האלמותי: "חבל שהוא לא רוצה, דווקא יש לו פוטנציאל".

לאחר סיום שירותי הצבאי, וללא השכלה פורמלית, נדדתי בין עבודות, עד שבדרך לא דרך הגעתי לחברת סטארט-אפ מעניינת בתחום תעשייה וניהול. במהלך מואץ של גידול החברה הצלחתי לטפס ולהגיע לתפקיד בכיר. בדרך התחנתתי, הקמתי משפחה, ונולדו לנו ארבעה ילדים מדהימים.

וכך מצאתי את עצמי בגיל 40+ מתמודד שוב עם הרגשת ההחמצה וחוסר ההצלחה. בתמיכת המשפחה החלטתי להתחיל לימודים אקדמיים - עם כל החשש שהתלווה לכך והידע כי הסיכוי הסטטיסטי שאצליח נמוך מאוד. הקורס הראשון שלקחתי היה אבן הבוחן החשובה ביותר: ידעתי שהוא יסמל עבורי את תחילת הדרך או את סופה. לשמחתי צלחתי אותו בשלום ובכבוד והתמלאתי תחושת סיפוק והצלחה אקדמית שהייתה כל כך חסרה לי! הקורס הבא כבר היה קל יותר, והתחלתי ללמוד במקביל כמה קורסים תוך שאני משפר את המיומנויות הלימודיות שלי מממ"ן לממ"ן, מעבודה לעבודה ומקורס לקורס, בלילות ארוכים בלי שינה, עם דפי חזרה מודבקים על כל קיר בבית. ניסיתי לשלב את הכול: עבודה-לימודים-משפחה, משוואה די מורכבת ומאתגרת בשפה מכובסת. אבל היום ארבע שנים אינטנסיביות מגיעות לקיצן בשתי המילים: "תואר ראשון". רק שתי מילים אבל עם משמעות עצומה עבורי ועבור כולנו. את תחושת הכישלון החליפה אצלי תחושת ההצלחה.

לכן, בשם חברותי וחברי הסטודנטים, אני רוצה להודות לאוניברסיטה הייחודית הזאת - האוניברסיטה הפתוחה. האוניברסיטה שנתנה לכולנו את ההזדמנות למצות את הפוטנציאל שלנו בלי תנאים מוקדמים ועל פי הישגים. אוניברסיטה שדורשת מאתנו להיות נחושים וחדורי מטרה ומעצבת ומפתחת את היכולות והמיומנויות הדידקטיות שלנו גם להמשך הדרך האקדמית שלנו. על כל אלה אני אומר היום לאוניברסיטה הפתוחה - תודה. [...]

מדברי הילה צוקר, שסיימה בהצטיינות יתרה לימודים לתואר ראשון בפסיכולוגיה, בטקס הענקת תארים, אביב 2016

מרגש להיות פה היום. אומרים שאושר הוא בעצם רגעים קטנים שאוספים במהלך החיים - הטקס הזה הוא רגע של אושר והזדמנות להרגיש גאוה, סיפוק והכרת תודה.

תיזכרו ברגע שבו הכול התחיל, ביום שבו החלטתם להירשם לאוניברסיטה הפתוחה. אולי נרשמתם לפתוחה כי באוניברסיטאות אחרות רצון טוב הוא לא קריטריון קבלה, סקרנות לא נחשבת יתרון יחסי, ומוטיבציה חשובה אבל חשוב יותר אם עשיתם פסיכומטרי. ואולי נרשמתם לאוניברסיטה הפתוחה כי אהבתם את הרעיון שפה דווקא כל המדדים האלו הם בדיוק מה שצריך כדי להתחיל ללמוד.

בשבילי האוניברסיטה הפתוחה כשמה כן היא. המוסד היחיד שאני מכירה שיש בו הפתיחות להאמין שמי שרוצים להצליח - יצליחו. יש בו הפתיחות להבין שאנחנו אוהבים את הזכות לבחור, יודעים איך אנחנו אוהבים לעשות דברים ונשכיל לקבוע את התנאים שבהם נוכל להצליח. הטקס הזה, רגע של אושר, הוא נקודת הסיום של המסע שלנו.

לי באופן אישי זה היה מסע מרתק של חמש שנים כמעט. המסע התחיל אף על פי שהמשפט "את פוטנציאל לא ממומש" עוד הדהד מהיסודי, אף שיצר הסקרנות שלי כבר גסס אחרי שנים בבית הספר ואפילו למרות סיפורי האימה של סטודנטים באוניברסיטאות אחרות. אופטימית אבל זהירה נרשמתי לקורס אחד בפסיכולוגיה, במחשבה שאם זה לא יהיה כיף, אז לא הכרחי להמשיך.

מאיה אנג'לו, המשוררת האמריקנית, אמרה שאנשים ישכחו מה אמרתם ומה עשיתם, אבל הם לעולם לא ישכחו איך גרמתם להם להרגיש. האוניברסיטה הפתוחה גרמה לי להרגיש שאני מצוינת, שהמורים בבית הספר טעו כל השנים ושעכשיו סוף־סוף זכיתי להיות במקום שרואה את הפוטנציאל שלי.

האוניברסיטה הפתוחה העניקה לי שתי הצטיינויות דיקן במהלך הלימודים וסיום בהצטיינות יתרה. ממש כמו בשלטי החוצות שהייתי רואה בדרך לקמפוס, בפתוחה למדתי הרבה מעבר לפסיכולוגיה. למדתי נחישות, התמדה וכוח רצון.

במסע הזה שמסתיים היום, לכל אחת ואחד מאתנו יש מסע גבורה אישי, ויש לנו שותפים למסע שמגיעה להם תודה ענקית. תודה למורי הדרך המופלאים - לסגל ההוראה בקמפוסים השונים ובשיעורי אופק, תודה מיוחדת למנחים בבית בירם (דאפי, ימית, ליאור, ירון ועינב), תודה לכותבים של ספרי ההוראה המצוינים, תודה ליוצרי הלומדות הממוחשבות המעולות, תודה למוקדנים במוקד האו"פ שהם היעילים ביותר שאני מכירה... תודה לכולכם!

תודה לכל בני המשפחה והחברים שלנו שהיו סבלנים, שעזרו, שתמכו ושמילאו תמיד את כל שאלוני הסמינריון המעיקים שלנו... והאמינו בנו בכל שלב בדרך ונשארו אתנו אפילו בתקופות מבחנים... ותודה גם לעצמנו שהגענו עד הלום.

התחלתי באמירה שאושר הוא בעצם רגעים קטנים שאוספים במהלך החיים ושהטקס הזה הוא רגע של אושר. אסיים באיחול ובתקווה, עבורנו הבוגרים, שמזכה לרגעי אושר רבים ושנזכור לא רק לקחת אתנו מכאן מסר של פתיחות - לכל אדם, רעיון ואתגר - אלא שגם נצליח להעביר אותו הלאה.